

Zjevení Janovo – 9.

Sloup, který nese jméno „bratrská náklonnost, vytrvalost a poctivost“

7 *Andělu církve ve Filadelfii piš: Toto prohlašuje ten Svatý a Pravý, který má klíč Davidův; když on otvírá, nikdo nezavře, a když on zavírá, nikdo neotevře:*

8 *„Vím o tvých skutcích. Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít. Neboť ačkoli máš nepatrnou moc, zachoval jsi mé slovo a mé jméno jsi nezapřel.*

9 *Hle, dávám do tvých rukou ty, kdo jsou ze synagogy satanovy; říkají si židé, a nejsou, ale lžou. Hle, způsobím, že přijdou a padnou ti k nohám; a poznají, že já jsem si tě zamiloval.*

10 *Protože jsi zachoval mé slovo a vytrval, zachovám tě i já v hodině zkoušky, která přijde na celý svět a prověří obyvatele země.*

11 *Přijdu brzy; drž se toho, co máš, aby tě nikdo nepřipravil o vavřín vítěze.*

12 *Kdo zvítězí, toho učiním sloupem v chrámě svého Boha a chrám již neopustí; napíšu na něj jméno svého Boha a jméno jeho města, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha, i jméno své nové.*

13 *Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.“ (Zjevení 3:7-13)*

Město založil ve 2. st. př. Kr. pergamský král Attalos II. Filadelfos jako hraniční výspu vůči východním národům v oblasti Malé Asie. Město, které mělo šířit řeckou kulturu v oblasti. Přízvisko „Filadelfos“ (bratrský) získal král za svou příkladnou lásku ke svému bratru Euménovi.

Město leželo v oblasti, kterou ohrožovalo zemětřesení a bylo skutečně několikrát otřesy poničeno. Z bezpečnostních důvodů místní obyvatelé nezamykali dveře svých domů, aby mohli včas město opustit. Svou *bratrskou náklonnost* má město nejenom ve svém názvu, nýbrž i ve svém přístupu k okolí – poklidná kulturní a duchovní misie. V jistém smyslu na tuto tradici města navázal i křesťanský sbor, který zde vznikl.

To, co je pro filadelfské vysloveně povzbudivé, je konstatování, že i když se nevyznačují vnější mocí – a zde může jít jak o moc duchovní, tak i společenskou –, **drží se Božího slova a Kristova jména**. Sbor asi nedokázal o nic víc, než že se držel dobrého vyznání („mé jméno jsi nezapřel“), dnes bychom řekli, že „v tom sboru jsou rádi, že vůbec nějak žijí“. Nejspíš se dá i říci, že jde o **sbor zaměřený na Písmo a na dobré vyznání víry**, nikoli na úžasné duchovní prožitky a ohnivě proklamace. Filadelfští žijí obyčejnou každodenností, nejsou zdánlivě výrazní a silní.

A přesto, nebo možná právě pro to (?), ten Svatý a Pravý zaslubuje tomuto společenství, že do jeho rukou vydá a k jeho nohám položí nepřátele Božího lidu. Ne proto, aby nepřátele ponižil, ale aby jim dal poznat, že **tento sbor nepatrné moci si skutečně zamiloval**, že nejsou hodni výsměchu, nýbrž úcty. To je ten vnější důvod. Ale je tu ještě důvod skrytý.

Ten, který promlouvá k filadelfským, zmiňuje na počátku své řeči jejich skutky. O jaké skutky jde? Zřejmě o milosrdenství, bratrskou náklonnost, poctivost a osvědčenou vytrvalost. **Laskavé a věrné srdce je tím skrytým důvodem, proč do rukou sboru vydává Bůh jeho nepřátele**. Ve spojení se skutky sboru je zmíněno i otevírání a zavírání dveří. Nevíme, o jaké dveře jde, ale je zde zmíněn ten, „který má klíč Davidův“. Jestli měl král David nějaký klíč, pak nejspíš od Božího srdce: **tím klíčem byla opravdovost, poctivost, upřímnost, vytrvalost, obyčejnost...** Vzpomeňme, jak o něm Boží slovo mluví – že je mužem podle Božího srdce. **Ježíš, Mesiáš z davidovského rodu, plný milosrdenství a lásky, je bezpochyby tím, kdo má klíč k Božímu (ale vlastně i k našemu) srdci**.

Filadelfským otevírá Ten, kdo k nim mluví – jistě jim otevírá brány nebes, ale bezpochyby i srdce jejich sousedů a nakonec i nepřátel.

Svatý a Pravý hovoří ještě o zkoušce, která má na místní sbor přijít. A tak, jako oni nezapřeli svého Pána, tak ani on v době zkoušky **nezapře** je, nýbrž je i ve zkoušce **zachová**. Nechce po nich víc, než aby se drželi toho, co mají. Žádná moc, žádná proklamace, žádné obří evangelizace, žádné vůdcovství, žádná biblická škola a učednické učiliště, „jen“ slovo vyznání – dnes to vypadá tak uboze. A přeci: hlavně na tom **slovu vyznání** záleží – **pevně jej držet a poctivě jej naplňovat ve svém životě**.

Co znamená spojení „přijdu brzo“? To, že se **dočkáš** – že to nebude „pak“ nebo „až někdy“ (nebo dokonce za dlouho, či nikdy), protože Boží sliby nikdy nejsou jalové. Příchod svatého je vždy spojen se slávou. Filadelfský sbor je ujistěn, že se **Boží sláva na nich samotných projeví ještě za jejich života**.

Budoucí vítězové (v Božích očích jsou vítězi už nyní pro svou věrnost) jsou povzbuzeni, že se stanou sloupem v chrámu samotného Boha – **budou oporou církve**. Sloup, který nikdy chrám neopustí (tak jako sloupy rozmetaného jeruzalémského chrámu, či sloupy vyvrácené zemětřesením v pohanských chrámech Filadelfie). **Obyčejnost, poctivost, věrnost, vytrvalost, dobré vyznání je to, co nese Kristovu církev až do dnešních dnů**.

Filadelfský sbor je možná určitě dobrou inspirací pro mnohé dnešní sbory, které aspirují na lokální vůdcovství, triumfalismus, velikášství a lacinou publicitu. Stává se, že když pak přijdou vážnější zkoušky, takové sbory se mnohdy rozpadají a jejich vůdcové propadají na celé čáře. Zatímco malá provinční, mnohdy posmívaná společenství, kráčí pomalými kroky a bez vnější okázalosti dál za Pánem církve. A tak si sami můžeme položit otázku: **Co znamená před Bohem víc – vlastní schopnost, moc a vliv, nebo laskavost, poctivost a vědomí úplné závislosti na Pánu života?**

Tím sloupem, pevnou a poctivou oporou církve se můžeš stát i ty, na místě, kde právě stojíš – i přes všechny neblahé okolnosti. **Drž se pevně Božího slova a dobrého vyznání! A pěstuj ve svém srdci bratrskou náklonnost** – to jsou možná ty nejlepší skutky, které můžeš ve svém životě uskutečnit.

– Petr Plaňanský